

Sygn. akt (...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2020 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamila Różańska

Protokolant: Jolanta Olszewska

przy udziale Prokuratora Doroty Myszak-Wieczorek oraz oskarżycielek posiłkowych J. B. i M. M.

po rozpoznaniu w dniach 07 marca 2019 roku, 04 kwietnia 2019 roku, 23 maja 2019 roku, 11 lipca 2019 roku, 21 maja 2020 roku oraz 01 października 2020 roku, 29 października 2020 roku

sprawy **D. Ś.** syna H. i A. z domu K., urodzonego w dniu (...) w K.,

oskarżonego o to, że w dniu 5 maja 2016 roku w miejscowości P., woj. (...), na drodze W 801, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust. 1, art. 19 ust. 1 i art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...) nr rej. (...) jechał drogą (...) od strony trasy DK-50 w kierunku drogi (...) i w wyniku niezachowania ostrożności, niedostosowania prędkości do warunków panujących na drodze oraz na skutek osłabienia reakcji psychomotorycznej organizmu uprzednio spożytym alkoholem – 0,56 mg/l i 0,57 mg/l alkoholu wydychanym powietrzu oraz I. 1,00 promila, II. 0,88 promila i III. 0,76 promila w pobranej krwi, błędnie ocenił sytuację drogową i spóźnił się z reakcją na widoczne oznaki powstającego stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego w wyniku czego potrącił pieszego H. M., który przechodził przez jezdnię z lewej na prawą stronę patrząc w kierunku ruchu pojazdu, mając możliwość zatrzymania swojego pojazdu przed tak przechodzącym pieszym lub ominąć go z prawej strony samochodu, w następstwie czego H. M. doznał ciężkich obrażeń głowy i mózgu, które były przyczyną jego zgonu w dniu 13 maja 2016 roku,

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

orzeka

- oskarżonego D. Ś. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 5 maja 2016 roku w miejscowości P., woj. (...), na drodze W 801 stanowiącą drogę publiczną, kierował samochodem osobowym marki S. (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikami I. 0,56 mg/l i II. 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 k.k. i na tej podstawie skazuje oskarżonego na grzywnę w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda stawka
- na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. Ś. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat,
- na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. Ś. świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej,
- na podstawie art. 63 § 3 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 5.05.2016 r.
- na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od kosztów postępowania, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	(...)	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	D. Ś.	W dniu 5 maja 2016 roku w miejscowości P., woj. (...), na drodze W 801 stanowiącą drogę publiczną, kierował samochodem osobowym marki S. (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikami: I. 0,56 mg/l i II. 0,57 mg/	

		l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 05 maja 2016 roku ok. godz. 19:00-20:00 D. Ś. wypił wraz z kolegą butelkę wódki o pojemności 0,5 l.</p> <p>Po godz. 23:00 jego syn, nie wiedząc, że ojciec wcześniej spożywał alkohol, poprosił go, aby zawiózł go do kolegi w K. pow. (...), woj. (...). Oskarżony D. Ś. postanowił go zawieźć go na spotkanie, pomimo wcześniej wypitego alkoholu.</p>	wyjaśnienia oskarżonego D. Ś.	k. 35, k. 64-67, k. 202-203, k. 261	
<p>D. Ś. prowadził samochód osobowy marki S. (...) nr rej. (...). Po odwiezieniu syna, wracając z K. jechał drogą (...). Po minięciu ronda w miejscowości P., jechał dalej trasą W-801 w kierunku W.. Była pora nocna ok. godz. 23:57. Na tym odcinku drogi nie było sztucznego oświetlenia, nie padał deszcz, droga asfaltowa była sucha. Droga, po której poruszał się D. Ś. składa się z asfaltowej jezdni o szerokości 7,3 m, gdzie po obu stronach jedni znajdują się asfaltowe pobocza: prawe o szerokości 1,80 m, a lewe o szerokości 1,7</p>	wyjaśnienia oskarżonego D. Ś.	k. 35, k. 64-67, k. 202-203, k. 261.	

<p>m. Całkowita szerokość jedni wynosiła 10,8 m, a oś jedni wyznaczona była znakiem poziomym linią P1, krawędzie jezdni wyznaczone były liniami (...). Na tym odcinku drogi obowiązywało administracyjne ograniczenie prędkości do 90 km/h.</p>			
<p>protokół oględzin miejsca wypadku</p>	<p>k. 9-11</p>		
<p>częściowo opinia biegłego A. B. (1) oraz J. P. (1) (wraz z opinią uzupełniającą pisemną wraz z opinią ustną biegłego A. B. (1) złożoną na rozprawie w dniu 04 kwietnia 2019 roku)</p>	<p>k. 165-192, k. 270-282, k. 265-269</p>		
<p>opinia biegłego J. S. (1) (wraz z opinią ustną biegłego złożoną na rozprawie w dniu 29 października 2020 roku)</p>	<p>k. 419-424, k. 434-435</p>		
<p>Kierowca po minięciu ronda w P., znajdując się w odległości ok. 485 m od środka tego prowadził pojazd z prędkością ok. 74 km/h, a zatem z prędkością administracyjnie dozwoloną. Samochód jechał z włączonymi światłami mijania.</p> <p>Z naprzeciwka jechał samochód. Minął on pojazd kierowany przez D. Ś.. Po minięciu się samochodów D. Ś. nagle zauważył w swoich</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego D. Ś.</p>	<p>k. 35, k. 64-67, k. 202-203, k. 261</p>	

<p>światłach przechodzącego przez jezdnię (z prawej strony na lewą patrząc w kierunku jazdy prowadzącego samochód osobowym marki S. (...) nr rej. (...)) pieszego. Był to H. M.. Wkroczył on na jezdnię (przekroczył linię krawężniową) w odległości około 38,5 metra od samochodu kierowanego przez D. Ś.. Pieszy był w stanie nietrzeźwości tj. miał on 1,89 promila alkoholu we krwi. Nie miał na sobie żadnych odblasków, które pozwoliłyby na zauważenie go z dalszej odległości, a ponadto ubrany był w ciemne ubrania. H. M. wtargnął na jezdnię, w miejscu gdzie nie było oznaczonego przejścia dla pieszych. Na widok samochodu na chwilę się zatrzymał, a następnie ruszył by przejść przez jezdnię.</p>			
<p>opinia biegłego J. S. (1) (wraz z zeznaniami biegłego na rozprawie w dniu 29 października 2020 roku)</p>	<p>k. 419-424, k. 434-435</p>		
<p>protokół oględzin miejsca wypadku</p>	<p>k. 9-11</p>		
<p>sprawozdanie z badania zawartości alkoholu we krwi H. M.</p>	<p>k. 156-157</p>		
<p>D. Ś. na widok pieszego H. M. rozpoczął gwałtowny manewr hamowania, który konsekwentnie</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego D. Ś.</p>	<p>k. 35, k. 64-67, k. 202-203, k. 261</p>	

utrzymywał bez przerwy. Jednakże odległość pieszego od samochodu oskarżonego wynosiła 38,5 m., zaś odcinek drogi potrzebny do wyhamowania samochodu z prędkości jaką się poruszał (74 km/h-75 km/h) to ok. 52 m. D. Ś. wykonując manewr hamowania, uderzył w H. M., który był w ruchu (zwrócony prawą stroną ciała do samochodu oskarżonego) i znajdował się w tym momencie ok. 0,70 m od lewej krawędzi jezdni. Do potrącenia pieszego H. M. doszło prawnym przednim narożnikiem samochodu S. (...) nr rej. (...) na prawym pasie jezdni (patrząc w kierunku jazdy oskarżonego D. Ś.). Po uderzeniu w pieszego oskarżony D. Ś. hamował jeszcze na odcinku 5,2 m. W momencie potrącenia H. M. nastąpiła zmiana toru jazdy samochodu, która wymuszona została właśnie przez uderzenie w pieszego H. M. i jego bezwładnością.

D. Ś. zatrzymał samochód i pobiegł do potrąconego H. M., a następnie wezwał służby ratownicze.

opinia biegłego J. S. (1) (wraz z opinią ustną biegłego złożoną na rozprawie w dniu 29 października 2020 roku)

k. 419-424, k. 434-435

protokół oględzin pojazdu	k. 7-8		
opinia Instytutu (...)	k. 333-336, k. 363-364		
protokół oględzin rzeczy	k. 41-42		
Oskarżony D. Ś. został przebadany na zawartość alkoholu w wydychany powietrzu na miejscu zdarzenia z wynikiem: 0,56mg/l i 0,57 mg/l alkoholu wydychanym powietrzu. Natomiast kolejne badania z krwi pobranej od oskarżonego D. Ś. już w szpitalu wskazały wynik: I badanie: 1,00 promila, II badanie: 0,88 promila i III badanie: 0,76 promila w pobranej krwi.	protokół badania stanu trzeźwości oskarżonego D. Ś.	k. 2	
świadczenie wzorcowania	k. 3		
protokół z przeprowadzonych badań oskarżonego D. Ś. na zawartość alkoholu we krwi	k. 24-26		
sprawozdanie z badania zawartości alkoholu we krwi oskarżonego D. Ś.	k. 158-163		
W wyniku potrącenia H. M. doznał licznych obrażeń ciała zwłaszcza w okolicach głowy, w tym krwotoku mózgowego po urazie głowy. Został przewieziony do M. Szpitala (...) w W. przy u. (...) W dniu 13 maja 2016 roku poszkodowany H. M.	protokół sądowo-lekarskich oględzin zwłok H. M.	k. 86-92	

zmarł w wyniku obrażeń odniesionych w wypadku komunikacyjnym z dnia 05 maja 2016 roku.			
dokumentacja medyczna H. M.	k. 96-151		
opinia biegłego J. S. (1) (wraz z opinią ustną biegłego złożoną na rozprawie w dniu 29 października 2020 roku)	k. 165-192, k. 270-282, k. 265-269		
D. Ś. nie był dotychczas karany, nie leczył się także psychiatrycznie ani neurologicznie. Natomiast w maju 2019 roku leczył się odwykowo, które to leczenie zakończył i jak oświadczył utrzymuje abstynencję.	dane osobopoznawcze oskarżonego D. Ś.	k. 261	
karta karna	k. 396, k. 429-430		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	D. Ś.	W dniu 5 maja 2016 roku w miejscowości P., woj. (...), na drodze W 801, umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 3 ust. 1, art. 19 ust. 1 i art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem	

osobowym marki S. (...) nr rej. (...) jechał drogą (...) od strony trasy DK-50 w kierunku drogi (...) i w wyniku niezachowania ostrożności, niedostosowania prędkości do warunków panujących na drodze oraz na skutek osłabienia reakcji psychomotorycznej organizmu uprzednio spożytym alkoholu - 0,56mg/l i 0,57 mg/l alkoholu wydychanym powietrzu oraz I. 1,00 promila, II. 0,88 promila i III. 0,76 promila w pobranej krwi błędnie ocenił sytuację drogową i spóźnił się z reakcją na widoczne oznaki powstającego stanu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego w wyniku czego potrącił pieszego H. M., który przechodził przez jezdnię z lewej na prawą stronę patrząc w kierunku ruchu pojazdu, mając możliwość zatrzymania swojego pojazdu przed tak przechodzącym pieszym lub ominąć go z prawej strony samochodu, w następstwie czego H. M. doznał ciężkich obrażeń głowy i mózgu, które były przyczyną jego zgonu w dniu 13 maja 2016 roku,

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zb. z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Zebrany materiał dowodowy nie wykazał istnienia związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zachowaniem oskarżonego D. Ś. w dniu 05 maja 2016 roku polegającym na kierowaniu pojazdu w stanie nietrzeźwości a skutkiem w postaci wypadku drogowego, w wyniku którego śmierć poniósł H. M.	wyjaśnienia oskarżonego D. Ś.	k. 35, k. 64-67, k. 202-203, k. 261	
opinia biegłego J. S. (1) (wraz z opinią biegłego złożoną na rozprawie w dniu 29 października 2020 roku) częściowo opinia biegłego A. B. (1) oraz J. P. (1) (wraz z opinią uzupełniającą pisemną wraz z opinią ustną biegłego A. B. (1) złożoną na rozprawie w dniu 04 kwietnia 2019 roku)	k. 419-424, k. 434-435 k. 165-192, k. 270-282, k. 265-269		
Zebrany materiał dowodowy nie wykazał, że oskarżony kierował pojazdem z prędkością niedostosowaną do warunków panujących na drodze oraz że nie zachował ostrożności.	wyjaśnienia oskarżonego D. Ś. opinia biegłego J. S. (1) (wraz z opinią biegłego złożoną na rozprawie w dniu 29 października 2020 roku) częściowo opinia biegłego A. B. (1) oraz J. P. (1) (wraz z opinią uzupełniającą pisemną wraz z opinią ustną biegłego A. B. (1)	k. 35, k. 64-67, k. 202-203, k. 261 k. 419-424, k. 434-435 k. 165-192, k. 270-282, k. 265-269	

	złożoną na rozprawie w dniu 04 kwietnia 2019 roku)		
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonego D. Ś.	Oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu i w toku postępowania przygotowawczego złożył wyjaśnienia (k. 64-67), które następnie podtrzymywał. Sąd w całości obdarzył walorem prawdziwości wyjaśnienia złożone przez oskarżonego D. Ś.. Przede wszystkim depozycje te są zgodne z pozostałym materiałem dowodowym w postaci opinii biegłego J. S. (1), której treść stała się podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Oskarżony od początku wskazywał, iż istotnie w dniu 05 maja 2016 roku spożywał alkohol, a następnie prowadził samochód. Podkreślał także konsekwentnie, że natychmiast jak zobaczył pieszego na drodze rozpoczął manewr hamowania, który w jego ocenie był najważniejszy w tym momencie. W ocenie Sądu, wyjaśnienia te jako spójne, logiczne i konsekwentne zasługiwały	

		<p>na uwzględnienie i w całości stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie. Przede wszystkim wyjaśnienia te nie zostały skutecznie obalone przez żaden z przeprowadzonych dowodów.</p>
<p>opinia biegłego J. S. (1) (w tym opinia ustana z dnia 29 października 2020 roku)</p>	<p>W całości atrybutem wiary Sąd obdarzył opinię biegłego ds. wypadków drogowych J. S. (1) z dnia 28 września 2020 roku. Wiarygodna jest zarówno opinia pisemna jak i ustana uzupełniająca złożona na rozprawie, w której logicznie i rzeczowo wyjaśnił wątpliwości podnoszone przez stronę. Co do mocy dowodowej przedłożonej przez biegłego opinii na podkreślenie zasługuje, że biegły swoją opinię sporządził na osobowym i rzeczowym materiale dowodowym znajdującym się w aktach sprawy. Na podstawie takiego materiału dowodowego dokonał rekonstrukcji wypadku drogowego z dnia 05 maja 2016 roku oraz przedstawił zachowania się uczestników tego zdarzenia i ich wpływ na jego przebieg. Podkreślenia wymaga, że biegły nie czynił (w przeciwieństwie do biegłego A. B. (1),) rozważań hipotetycznych czy ewentualnych,</p>	

uzupełnianych o własne ustalenia.

Istotnym elementem tej opinii jest to, że biegły stwierdził, że miejscem potrącenia pieszego jest miejsca załamania śladów hamowania. Samochód był mocno hamowany i wszelki ruchy kierownicą w lewo czy w prawo nie miały i nie mogły mieć przełożenia na tor jazdy samochodu. Rozważania biegłego zgodne są z wiedzą i mają odzwierciedlenie w materiale dowodowym (szkic k. 11). Stanowisko biegłego dotyczące możliwych manewrów obronnych jest należyte, logicznie i zrozumiale uargumentowane. Należy podkreślić, że obaj opiniujący w sprawie biegli doszli do wniosku, że bezpośrednią przyczyną wypadku było zachowanie pieszego. Różnica stanowisk w ogólnym zarysie sprowadza się do kwestii przyczynienia się (możliwości uniknięcia wypadku) oskarżonego.

Biegły J. S. nie czynił rozważań co do wpływu stanu nietrzeźwości oskarżonego na przebieg wypadku, bowiem dokonał jego rekonstrukcji przyjmując parametry właściwe dla trzeźwego kierowcy. Z przedstawionych wyliczeń wynika, że trzeźwy kierowca przy prawidłowym czasie

reakcji nie uniknąłby wypadku. Biegły oparł się na innej opinii przeprowadzonej w sprawie, a mianowicie opinii Instytutu (...) (k. 333-336), z której wynikało że czas reakcji kierowcy jest na poziomie średniej dla populacji.

Natomiast biegły A. B. prezentował odmienne spojrzenie uznając, że w okolicznościach wypadku status D. Ś. były zupełnie inny gdyby był trzeźwy. Istotą przypisania winy za spowodowanie wypadku drogowego jest ustalenie związku tj. stan nietrzeźwości kierowcy doprowadził do zaistnienia wypadku drogowego, a nie odwrotnie. Błędne jest twierdzenie, że skoro zdarzył się wypadek to oskarżony, który prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości go spowodował. Ustalenie w ten sposób związku przyczynowego między zdarzeniem a zachowaniem kierowcy jako niepoprawne jest niedozwolone.

Opinia biegłego S. jest rzetelna i jasna. Biegły posiadał stosowną wiedzę i doświadczenie zawodowe konieczne do wydania opinii w zleconym zakresie.

Tym samym w ocenie Sąd opinia ta jako, spójna, logiczna i

	<p>konsekwentna oceniona w świetle wymagań z art. 7 k.p.k. stanowiła istotny element ustaleń faktycznych przedmiotowej sprawy zwłaszcza co do okoliczności przyczynienia się każdego z uczestników zdarzenia z dnia 05 maja 2016 do jego zaistnienia.</p>	
<p>częściowo opinia biegłego A. B. (1) oraz J. P. (1) (wraz z opinią uzupełniającą pisemną i ustną złożoną rozprawie w dniu 04 kwietnia 2019 roku)</p>	<p>Opinię tą walorem prawdziwości Sąd obdarzył jedynie w części, a to co do okoliczności takich jak układ przestrzenny zaistniałego wypadku drogowego oraz stwierdzeń biegłego co do tego, że bezpośrednią przyczyną zaistnienia zdarzenia drogowego było wejście pieszego na jezdnię. W tej części opinia ta koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie. Ponadto Sąd wziął pod uwagę także opinię w zakresie, w jakim odnosi się do obrażeń odniesionych przez H. M. i ich związku z zaistniałym zdarzeniem drogowym, z tym, że w tej części opinia została sporządzona przez biegłego J. P. (2).</p> <p>Omówienie co do pozostałej części opinii, której Sąd nie wziął pod uwagę przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, nastąpi w kolejnym punkcie uzasadnienia.</p>	
<p>opinia Instytutu (...)</p>	<p>Opinia ta wraz z opinią uzupełniającą (k.</p>	

333-336, k. 363-364) zasługuje na wiarę. Przede wszystkim jest ona istotna w zakresie, w którym dotyczy czasu relacji oskarżonego. Opinia ta zawiera jednak także ogólne sformułowania nie odnoszące się do konkretnych okoliczności zdarzenia drogowego. W ocenie Sądu jest to ogólnikowe, nie mogące mieć rozstrzygającego znaczenia, acz prawdziwe stwierdzenie, że wcześniej spożyty alkohol mógł bądź nie, mieć wpływ na to czy oskarżony podjął prawidłowy manewr obronny przed uderzeniem w pieszego czy też nie. Jednakże warto w tym miejscu podkreślić, że Sąd nie kwestionuje samej opinii co do jej wymogów formalnych, ponieważ została sporządzona przez uprawnioną osobę, a ponadto wskazano w niej metody i źródła dowodowe, z których korzystano przy jej sporządzaniu. Tym samym pod tym względem nie budzi ona zastrzeżeń Sądu. Ponadto opinia ta stanowiła także materiał dla m.in. biegłego J. S. (1) przy sporządzaniu przez niego opinii w sprawie.

dokumentacja medyczna
H. M.

Dokumentacja została sporządzona przez kompetentne i uprawnione do tego osoby (organy). Ponadto jej moc dowodowa nie budziła tak wątpliwości

	i zastrzeżeń Sądu, jak i nie była kwestionowana przez strony w toku całego postępowania.	
protokół badania stanu trzeźwości oskarżonego D. Ś.	Dokument został sporządzony przez kompetentny organ w przepisanej przez prawo formie. Ponadto świadectwo wzorcowania potwierdza sprawność urządzenia, którym dokonano badania oskarżonego D. Ś.. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości tego pomiaru.	
protokół sądowo-lekarskich oględzin zwłok H. M.	Dokument został sporządzony przez kompetentny organ w przepisanej przez prawo formie. Dowód jest rzetelny, jasny.	
Dane o karalności	Dokument został sporządzony przez kompetentny organ w przepisanej przez prawo formie.	
protokół oględzin miejsca wypadku	Dokument został sporządzony przez kompetentny organ w przepisanej przez prawo formie. Dowód ten jest rzetelny, jasny. Brak jest podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności tego dokumentu.	
protokół oględzin rzeczy	Dokument został sporządzony przez kompetentny organ w	

	przepisanej przez prawo formie. Dowód jest jednoznaczny, czytelny.		
protokół z przeprowadzonych badań oskarżonego D. Ś. na zawartość alkoholu we krwi	Dokument został sporządzony przez kompetentny organ w przepisanej przez prawo formie.		
sprawozdanie z badania zawartości alkoholu we krwi oskarżonego D. Ś.	Dokument został sporządzony przez kompetentny organ w przepisanej przez prawo formie.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	częściowo opinia biegłego A. B. (1) oraz J. P. (1) (wraz z opinią uzupełniającą pisemną oraz ustną złożoną na rozprawie w dniu 04 kwietnia 2019 roku)	<p>Jak zostało to już wyżej zasygnalizowane Sąd jedynie w części obdarzył ją walorem prawdziwości. Na wstępie wskazać należy, że opinia ta była uzupełniania tak pisemnie, jak i ustnie.</p> <p>W ocenie Sądu opinia w zakresie oceny zachowania oskarżonego jest nierzetelna, nielogiczna, niepełna a nadto sprzeczna wewnętrznie. Z dywagacji biegłego można wnioskować, że sam fakt, iż oskarżony</p>	

kierował w stanie nietrzeźwości uprawnia do postawienia mu zarzutu przyczynienia się do spowodowania wypadku drogowego. Jednak biegły nie był w stanie jasno ustosunkować się do pytania co w konkretnych okolicznościach wypadku wskazywało, że działania oskarżonego i jakie działania przyczyniły się do zdarzenia, tj. w którym momencie reakcja kierowcy była nieprawidłowa z uwagi osłabienie zdolności psychomotorycznych spożytym alkoholem. Finalnie biegły uznał, że oskarżony winien był podjąć manewr obronny skrętu w prawo, a nie w lewo. W tym zakresie opinia ta jest sprzeczna z opinią biegłego J. S., która precyzyjnie odnosi się do możliwych manewrów obronnych oraz do tego, że niemożliwym było podjęcie manewru skrętu. Biegły J. S. (1) wykluczył taki manewr, ponieważ po pierwsze wymaga on dłuższego odcinka drogi na wykonanie tego manewru oraz był niemożliwy do wykonania w realiach przedmiotowej sprawy, ponieważ przy silnym hamowaniu ruch kierownicą w lewo lub prawo jest niemożliwy, samochód jedzie dalej prosto, co wynika z teorii ruchu pojazdów (k. 435). Ponadto biegły J. S. (1) wskazał, że manewr ominięcia pieszego prawą

stroną został przyjęty przez biegłego A. B. (1), ponieważ błędnie w swoich założeniach nie przyjął, że miejsce załamania się śladów (rysunek k. 11) to miejsce potrącenia pieszego. Brak tego założenia spowodował, że biegły uznał, iż możliwym było wyminięcie pieszego. Nierzetelne i niezgodne ze zgromadzonym materiałem jest ustalenie, że załamanie śladów hamowania jest dowodem na zmianę toru jazdy. Prawidłowym, gdyż zgodnym ze wskazaniami wiedzy jest wniosek biegłego J. S..

Biegły A. B. nadto sprzecznie wskazywał co do możliwych zachowań kierowcy, które doprowadziłby do uniknięcia wypadku. Na te sprzeczności Sąd wskazał biegłemu na rozprawie. Biegły skorygował swoje spostrzeżenia.

Jak wskazano biegły opiniował nierzetelnie. Początkowo biegły przyjął błędne założenia przy ustalaniu drogi hamowania dla samochodu marki S., wbrew zawartemu w aktach sprawy protokołowi oględzin pojazdu (k. 7-8). Po korekcie w ww. zakresie biegły dokonał kolejnych wyliczeń i te wyliczenia w zakresie odcinka drogi jakim dysponował

oskarżony jest spójna z opinią J. S.. Zauważyć jednak należy, że pomimo kolejnych uzupełnień opinii nadal w ocenie Sądu zawierała ona nieścisłości także w stosunku do poprzednich opinii (manewr w prawo-lewo k. 277v, możliwość zatrzymania pojazdu a brak takiej możliwości k. 277v a k. 278, obecność takiego pojazdu, wykluczenie takiej możliwości), które powodują, że nie została ona w całości wzięta pod uwagę przy ustalaniu stanu faktycznego przedmiotowej sprawy.

Biegły opiniuje niespójnie, bowiem kwestionuje obecność innego pojazdu nadjeżdżającego z przeciwka, by następnie wskazać, że obecność pieszego mogła być wyeksponowana w światłach nadjeżdżającego pojazdu. W tym miejscu Sąd miał na uwadze jednak to, że pieszy pozostawał w stanie znacznego upojenia alkoholowego. Niemożliwym jest jednoznaczne ustalenie czy pieszy H. M. w tym momencie leżał, czy stał, podnosił się. Zachowanie pieszego będącego pod tak znacznym wpływem alkoholu nie można uznać za racjonalne.

W świetle zebranego materiału dowodowego uprawniony jest wniosek,

że oskarżony poruszał się z prędkością bezpieczną. Błędne jest twierdzenie biegłego A. B., że skoro zdarzył się wypadek to oskarżony poruszał się z prędkością niebezpieczną. Takie rozumowanie z oczywistych względów musi zostać odrzucone. Kryterium prędkości bezpiecznej jest tzw. względna czynna widoczność, a więc taka która pozwala na zatrzymanie pojazdu na odcinku oświetlonym przez reflektory pojazdu lub inne światła albo przed przeszkodą, której można było i należało oczekiwać. Z pewnością taką przeszkodą nie jest nieoświetlony pieszy, próbujący przekroczyć jezdnię poza terenem niezbudowanym, nie na pasach dla pieszych, którego zachowania z powodu stanu nietrzeźwości nie można racjonalnie przewidzieć. Prędkością dozwoloną była prędkość 90 km/h. D. Ś. poruszał się z prędkością około 75 km/h. Biegły A. B. po skorygowaniu opinii znacznie obniżył prędkość pojazdu zbliżając się do wyliczeń poczynionych przez biegłego J. S.. W tych okolicznościach oskarżony nie mógł uniknąć wypadku drogowego, gdyż pieszy wszedł na jezdnię w odległości uniemożliwiającej podjęcie skutecznych i racjonalnych

		<p>manewrów obronnych przez trzeźwego kierowcę. Biegły A. B. dokonuje odwrotnego rozumowania, które de facto mogłoby powadzić do absurdalnych wniosków jak np. konieczność poruszania się z prędkością 30 km/h by uniknąć uderzenia w H. M..</p> <p>Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd do przekonania, że opinia ta nie może stanowić w całości (a zwłaszcza co do zachowania oskarżonego) być podstawą ustaleń faktycznych.</p>
<p>opinia biegłego z zakresy psychologii transportu dr K. O.</p>	<p>Opinii ta nie została wzięta przez Sąd pod uwagę przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, ponieważ biegła nie była w stanie odpowiedzieć na zadane jej pytania przez Sąd, z uwagi na brak jednoznacznych i kategorycznych ustaleń w przedmiotowej sprawie na moment wydawania opinii, np. co do położenia pieszego w momencie minięcia się samochodu oskarżonego z samochodem nadjeżdżającym z naprzeciwka (k. 3030 verte pkt b opinii). Tym samym opinia ta jako nieprzydatna ze względu na jej treść nie mogła stanowić podstawy ustaleń faktycznych.</p>	

<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>	<p>1</p>	<p>D. Ś.</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Kluczowym dla przypisania odpowiedzialności z art. 177 § 2 k.k. jest ustalenie związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zachowaniem oskarżonego D. Ś. a skutkiem w postaci wypadku drogowego ze skutkiem śmiertelnym.</p> <p>Obiektywne przypisanie określonego w art. 177 § 2 k.k. skutku następuje wtedy, gdy zostanie ustalone, że sprawca w zarzucalny sposób naruszył reguły określonego postępowania z chronionym dobrem prawnym, między zachowaniem sprawcy a skutkiem istnieje związek przyczynowy i wreszcie, istnieje normatywna podstawa do przyjęcia, że zachowanie uczestnika ruchu drogowego, jako zwiększające ryzyko</p>			

nastąpienia przestępnego skutku, zasługuje z kryminalno - społecznego punktu widzenia na ukaranie. Przypomnieć zatem wypada, że owo obiektywne przypisanie określonego w ustawie - tu w art. 177 § 2 k.k. - skutku następuje wtedy, gdy zostanie ustalone, że sprawca w zarzucalny sposób naruszył reguły określonego postępowania z chronionym dobrem prawnym, między zachowaniem sprawcy a skutkiem istnieje związek przyczynowy i wreszcie, istnieje normatywna podstawa do przyjęcia, że zachowanie uczestnika ruchu drogowego, jako zwiększające ryzyko nastąpienia przestępnego skutku, zasługuje z kryminalno-społecznego punktu widzenia na ukaranie (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt II KK 67/19).

Analiza akt przedmiotowej sprawy wskazuje, iż nie da się wykazać takiego związku między działaniem oskarżonego D. Ś. a skutkiem w postaci wypadku drogowego ze skutkiem śmiertelnym.

Przede wszystkim zauważyć należy, że w opinii biegłego J. S. (1) jednoznacznie wskazano, że po pierwsze stan zagrożenia na drodze

spowodował pieszy H. M. poprzez wejście na jezdnię, tuż przed nadjeżdżający samochód oskarżonego, gdzie nie było przejścia dla pieszych. W tych okolicznościach to pieszy miał obowiązek ustąpić pierwszeństwa nadjeżdżającemu samochodowi. Ponadto pieszy poruszał się w ciemnych ubraniach, bez odblasków, czym również uchybił obowiązującym go regułom bezpiecznego zachowania w ruchu drogowym, jako uczestnik tego ruchu. Nie można też stracić z pola widzenia i tego, że to pieszy miał większą możliwość zauważyć jadący z daleka samochód i to znacznie wcześniej niż, kierowca pieszego, jadąc na światłach mijania. Nie bez znaczenia na pewno pozostawało i to, że pieszy H. M. pozostawał w stanie nietrzeźwości i to w stężeniu na tyle wysokim, że ocena otaczającej go rzeczywistości i percepcja była w znacznym stopniu zaburzona. Do podobnych wniosków co do zachowania pieszego doszedł również biegły A. B..

Oczywiście nie uszło uwadze Sądu, iż oskarżony również pozostając w stanie nietrzeźwości naruszył jedną z podstawowych reguł zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Jednakże zebrane dowody nie

wskazują, aby stan ten wpłynął na podejmowane przez niego działania w dniu 05 maja 2016 roku w ten sposób, że przyczynił się do wypadku.

Stopień i waga naruszonych przez pieszego reguł wynikających z przepisów o ruchu drogowym jest istotna. Pieszy jest sprawcą wypadku.

Oskarżony D. Ś. poruszał się po drodze bez miejsc niebezpiecznych, a zatem nie był zobowiązany do stosowania zasady szczególnej ostrożności (art. 3 ust. 1 prawo o ruchu drogowym). Ponadto oskarżony poruszał się z prędkością administracyjnie dozwoloną, zapewniającą mu panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a brak możliwości uniknięcia zdarzenia został spowodowany nie jego techniką jazdy, lecz wtargnięciem na drogę pieszego H. M. (tym samym oskarżony nie uchybił także art. 19 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym).

Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie brak jest związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy zachowaniem się oskarżonego D. Ś.

(jakkolwiek naganne jest prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości) a zaistniałym skutkiem.

Zdaniem Sądu zachowanie oskarżonego w dniu 05 maja 2016 roku pozwalało jedynie na poniesienie przez niego odpowiedzialności z art. 178a § 1 k.k.

D. Ś. spożył alkohol a następnie prowadził około północy samochód osobowym marki S. (...) nr rej. (...). Jechał drogą (...) od strony trasy DK-50 w kierunku drogi (...). Stanie nietrzeźwości został przeprowadzony badania, które wykazały: I. 0,56 mg/l i II. 0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Tym samym wyniki ten bez wątpienia wskazuje, że pozostawał on w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 k.k.

Końcowo wskazać także należy, iż przestępstwo opisane w art. 178a § 1 k.k. może być popełnione jedynie umyślnie, zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym (M. Królikowski, R. Zabłocki - Kodeks karny. Część szczególna. Tom I. Komentarz do artykułów 117–221, Rok wydania: 2013, Wydawnictwo: C.H.Beck, Wydanie: 1).

Analiza akt sprawy, zdaniem Sądu, pozwala

przyjąć, iż oskarżony działał umyślnie i to z zamiarem bezpośrednim. Świadczy o tym przede wszystkim to, iż spożywając w godzinach pomiędzy 19:00 a 20:00 alkohol w postaci wódki w ilości 0,5 l wraz z kolegą bez wątpienia wiedział, że stężenie alkoholu nie pozwala na prowadzenie przez niego samochodu. Ponadto sam wskazał, że wsiadł za kierownicę, ponieważ widział, jak zależy jego synowi na tym, aby pojechać do kolegi. Te okoliczności w ocenie Sądu wyłączają działanie nieumyślne. Wskazać należy, iż oskarżony prowadząc w dniu 05 maja 2016 roku samochód wiedział, że pozostaje pod wpływem alkoholu i nie powinien go prowadzić, jednakże nie skorygował swojego zachowania.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania	-----	-----
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania	-----	-----
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz			

zwięźle o powodach umorzenia postępowania			

#	3.5. Uniewinnienie	-----	-----
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
-----	-----		
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. Ś.	1	1	Oceniając stopień zawinienia oskarżonego wskazać należy, iż jawi się on jako duży w realiach niniejszej sprawy. Przede wszystkim ocena taka wynika z tego, że D. Ś. działał w pełnym rozpoznaniu bezprawności i karygodności własnego zachowania, jak również nieograniczonej możliwości jego dostosowania do obowiązującego porządku prawnego, przy jednoczesnym zaniechaniu tego. Podkreślić należy, iż

oskarżony miał w pełnym stopniu zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Tożsamo oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony stwierdzić należy, iż jest on duży. Zgodnie z art. 115 § 2 k.k. przy jego ocenie Sąd wziął pod uwagę w szczególności: rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnie chronionego – bezpieczeństwo w komunikacji, w tym spowodowanie zagrożenia dla uczestników ruchu, znajdujących się w jego pobliżu, sposób i okoliczności popełniania czynu – przede wszystkim naruszenie przez D. Ś. jednego z podstawowych obowiązków ruchu drogowego - zasady trzeźwości kierowcy. Podkreślić należy, iż Sąd nie stracił z pola widzenia tego, że okoliczności stanowiące znamiona czynu zabronionego nie mogą „wtórnie” być oceniane przy analizie stopnia społecznej szkodliwości, lecz ocenie podlega ich „natężenie”.

Sąd wziął pod uwagę stężenie alkoholu oraz fakt, że oskarżony prowadził pojazd w godzinach, w których natężenie ruchu nie jest znaczne.

			<p>Uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 1 k.k. Sąd wymierzył mu karę grzywny. Wymierzając karę grzywny Sąd zastosował najłagodniejszą rodzajowo z kar przewidzianą za to przestępstwo, jednocześnie odpowiednio miarkując jej dolegliwość w wymiarze liczby stawek dziennych i ich wysokości odpowiednio do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. W ocenie Sądu wymierzona kara grzywny jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego, jak i adekwatna do stopnia jego winy. Ustalając wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego wziął pod uwagę, zgodnie z art. 53 k.k. m.in. właściwości i warunki osobiste sprawcy przestępstwa, dotychczasowy tryb życia, przede wszystkim to, iż nie był do tej pory karany, a także wyrażoną przez niego skruchę za popełniony czyn.</p> <p>Oskarżony nie był karany, prowadzi ustabilizowany tryb życia.</p>
D. Ś.	2	1	<p>Kolejno wskazać należy, iż jak stanowi art. 42 § 2 k.k. Sąd zobligowany jest do orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych</p>

			w ruchu lądowym, gdy sprawca przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości. Tym samym Sąd był zobligowany wobec dyspozycji wspomnianego przepisu do orzeczenia wobec oskarżonego D. Ś. w/w środek karny na okres 3 lat.
D. Ś.	3	1	Ponadto na mocy obligatoryjnego obowiązku wynikającego z art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł.
5. Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. Ś.	4	1	Na podstawie art. 63 § 3 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na rzecz orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w pkt 3 wyroku, okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 05 maja 2016 roku.
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się			

<p>do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>5</p>	<p>O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego D. Ś. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. Koszty sądowe w sprawie są znaczne, zaś zarzut z art. 177 § 2 kk się nie ostał.</p>	
<p>7. Podpis</p>		